

VITÉZI TÁJÉKOZTATÓ

KARÁCSONYI LEVELEK 2021 – ÚJÉVI KÖSZÖNTŐK 2022

Betlehemes pásztorjáték. Szombathely-Szentkirály, Szent István templom

Karácsony felé

Szép Tündérország támad föl szívemben
Ilyenkor decemberben.
A szeretetnek csillagára nézek,
Megszáll egy titkos, gyönyörű ígélet,
Ilyenkor decemberben.

...Bizalmas szívvel járom a világot,
S amit az élet vágott,
Beheggesztem a sebet a szívemben,
És hiszek újra égi szeretetben,
Ilyenkor decemberben.

...És valahol csak kétkedő beszédet
Hallok, szomorún nézek,
A kis Jézuska itt van a közelben,
Legyünk hát jobbak, s higgyünk rendületlen,
S ne csak így decemberben.

Juhász Gyula

Kedves Rendtársaink, Barátaink!

Év végén, így 2021-ben is, mint minden évben, lélekben kicsit elszakadunk a mindennapoktól, s még nagyobb gondot fordítunk szeretteinkre. Előtérbe kerülnek az érzések és érzelmek, s várjuk Azt az Estét, Szent Karácsony estéjét:

amikor már teljes pompájában áll a feldíszített karácsonyfa, illatoznak az adventi koszorú gyertyái – és tudjuk, megérkezik Ő, akire az egész keresztény/keresztyén világ vár.

Elérkezik minden évben, hogy elgondolkodtasson, jobbat tegyen minket, embereket. S bár az Úr tudja, hogy az adventi négy hétben talán jobban igyekszünk előnyünkre változni, de a mindennapok gondja-baja megintcsak le fog gyűrni bennünket.

Ennek ellenére örök szeretetét nem vonja meg tőlünk. Hitünk által újra és újra reményt ad, utat mutat, felemel és erőt ad, hogy feladatainkat töretlen akarattal, legjobb tudásunk szerint elláthassuk. Megadja nekünk a szeretet mindenek feletti erejét és örömét, amely átsegít a nehézségeken, megkönnyíti és értelmet ad életünknek.

Köszönetet mondunk mindezért, mert a hit, remény és szeretet nélkül örömtelen, értelmetlen lenne életünk.

De megpróbáltatásokat is bocsát ránk, hogy még inkább egymásra találjunk, s összefogva, összekapaszkodva, hitünkben megerősödve küzdjünk le tragédiát és betegséget, s adjunk erőt azoknak, akik elbizonytalanodnak, vagy akiket megtör a bánat és a gyász.

S ha a személyes találkozások ritkábbakká váltak is, vagy lehetetlenné válnak, akkor is találjuk meg az utat egymáshoz: a telefont, az informatikai lehetőségeket. Egy baráti beszélgetés, egy pár perces telefonhívás, egy-egy pár

soros e-mail is ezt sugallja: Barátom, hiányzol, de lélekben veled vagyok, s várom a találkozást, az újabb nagyszerű rendi eseményeket, a közös munkát, a kötetlen rendi-családi eseményeket.

Tudjuk, hogy ezt a betegséget is legyűri az orvostudomány, mint ahogy már rendelkezésünkre áll a gyógyszer, az ellenszer, amellyel nem csak saját életünket védhetjük meg, hanem családjainkét, a környezetünkben élőkét is. Legyünk tudatosan az élet és a hit oldalán, álljunk ellen minden álhírnek.

Köszönettel tartozunk nemzeti kormányunknak, hogy a megfelelő időben – vagy inkább: előrelátóan – hozták meg a szükséges intézkedéseket, megmentve ezzel sok-sok magyar ember életét.

Szeretettel kívánok minden rendtárunknak, családjaitoknak és minden barátunknak áldott, békés Karácsonyt.

Kívánom, hogy az új évben – nemzetünk újabb próbatételekor is – a nemzeti összefogás, az együvé-tartozás széttéphetetlen, erős kötelékének bizonyosságával lépjünk fel valamennyien, s emelt fővel nézhessünk gyermekeink, unokáink szemébe, akiknek jövője függ helytállásunktól.

„Ha Isten velünk – kicsoda ellenünk!”

vitéz Hunyadi László főkapitány

Karácsony

Karácsonykor:
 Angyalok szállnak,
 Híradást hoznak,
 Béke jegyében,
 Élet fényében,
 Szentség lelkében,
 Hívók hitében,
 Krisztus képében
 Földön jár az Isten.

Karácsonykor:
 Harangok zúgnak,
 Szent igék szólnak,
 Imádság szárnyán,
 Szíveknek vágyán,
 Zsoltárok hangján,
 Szeretet hídján,
 Bocsánat útján
 Mennyben jár az ember.

Dömötör Tibor

*Németh család által állított betlehem, római katolikus templom, Mány
 Fotó: Kelényi T. József premontrei atya, Mány, Fejér m.*

Az advent szó jelentése „eljövétel.” A latin „adventus Domini” kifejezésből származik, ami annyit jelent: „az Úr eljövele.”

„Mi lenne, ha a Karácsony a szeretetről szólna? Ha minden ember szívében egy apró gyertya volna?” *(Aranyosi Ervin)*

„Advent! Csend van. Nincs hang, csak lélek-beszéd.
 Adventi csendben – Lehullok Uram eléd.” *(Ürögdi Ferenc)*

„Csengjen össze az emberek karácsonyi fohásza!
 Hozzon reményt, szeretetet és békét a világra!” *(Aranyosi Ervin)*

Gondolatok 2021 karácsonya előtt

Pár napja eljutottam a szécsényi gyönyörű kastélymúzeumba, ahol értő és figyelmes közösség előtt elmondhattam gondolataimat Európa jövőjéről, tegnap pedig hatodmagammal oszthattam meg karácsonnyal kapcsolatos élményeimet a Bonum Televízió hallgatói számára. Most hirtelen pedig azon töprenkedem, vajon 40-50 év múlva lesz-e még lehetőség arra, hogy egy keresztény lelkipásztor nagyközönség előtt elmondhassa gondolatait? És lesznek-e még adventi-karácsonyi hangversenyek templomainkban és templomainkon kívül?

De arra is gondoltam: vajon – a migárciótól függetlenül – nem válnak-e templomaink raktárrá, nem-keresztény közösségek imaházává, vagy éppen techno-bulik helyszíneivé? A keresztény hit látványos gyengülése mindenképpen aktuálissá teszi ezeket a kérdéseket egész Európában.

Pár éve Stuttgartban jártam és a városban, illetve egy másik településen összesen három szentmisét is mondtam magyar hívőknek. Prédikáltam arról, hogy Jézus születése nemcsak „szép rege” (ahogy Ady írja), hanem valóság, miként halála és feltámadása is.

Tempfli Imre atya, a Stuttgart környéki magyarok akkori lelkipásztora megköszönte beszédemet, de azt is elárulta, hogy Németországban ezek a kérdések már úgyszólván senkit sem érdekelnek. Az egyik protestáns egyházban

megjelent már az „ateista lelkesz” fogalma is. Ugyanakkor a katolikus egyház is egyre inkább lefokozza magát egy „népjóléti intézménnyé,” amely környezetvédő hivatalt és migráns-szállókat is üzemeltet.

A problémát én magamnak úgy fogalmaztam meg, hogy Németországban – és általában Nyugat-Európában – a szeretet elszakadt a hittől, és ennek következményeként vakvágányokra futott. A rosszul értelmezett szeretet jegyében már katolikus lelkipásztorok is megáldják a homoszexuálisok és a leszbikusok házasságát, valamint az élettársak (Lebenspartner) és az „életszakaszparnerek” (Lebensteilpartner) kapcsolatát is. És ha a szeretet elszakad a hittől, természetes, hogy a szex is elszakad az életadó szeretettől. Így jön létre egy lelki-vallási, azt kö-

vetően pedig egy demográfiai légüres tér, latin szóval: vákuum.

Ha pedig már a latinnál tartunk, idézzük fel a jól ismert mondást: Natura horrescit vacuum = A természet irtózik a légüres tértől. Ez a lelki és demográfiai vákuum a migráció legfőbb oka akkor is, ha erről ma Európában tilos beszélni éppúgy, mint a migráció céljairól.

A célok közt pedig a legfontosabbak: Európa elkereszténytelenítése (dekrisztianizálása) a szabadkőművesek részéről, Európa kolhozosítása a nagytőkések részéről, illetve Európa iszlamizálása a muszlimok részéről.

Ami a földrészünk elkereszténytelenítését illeti, külön említést érdemel, hogy a nemtelen cél érdekében a magukat modernnek tartó ultraliberális erők összefognak a szabadságot hírből sem ismerő ultrakonzervatív muszlimokkal. De ebben nincs semmi meglepő, hiszen az Úr Jézus korában is hasonló történt: az írástudók és a farizeusok együttműködésre készítettek halálos ellenségüket: Poncius Pilátus római helytartót – csak hogy Jézustól megszabaduljanak. Tettük következményének tekinthetjük, hogy jó 30 év múlva Jeruzsálemet körbezárták a római seregek, akik végül a jeruzsálemi templomot is a földdel tették egyenlővé.

Sajnos, hasonló veszély fenyegeti az egykor keresztény, ma pedig már csak poszt-kereszténynek nevezhető Európát is, elsősorban annak a nyugati részét. Több éve már, hogy Brüsszelben a városháza előtti térről eltűntették a karácsonyfát, hogy helyére ún. „világfát” állítsanak.

2016-ban az Európa Bizottság megjelentetett egy olyan agendát (naptárt), amelyben feltűntették a világ számos nagy vallásának – még az iszlám és a hinduizmus között átmenetet alkotó szikh vallásnak az ünnepeit is, a keresztény ünnepeket azonban „kifelejtették.”

December 25-éhez lapozva, egy üres lapot találunk egyetlen mondattal: „A jó barát osztozik örömeidben és tennivalóidban...”

Európa elkeresztényteledésének egyik legfeltűnőbb jele az, hogy alkotmányában nem eshet szó földrészünk keresztény gyökereiről. Ez annál feltűnőbb, mert ugyanakkor említés történik a görög-római hagyományok és a felvilágosodás jelentőségéről. Pedig a görög-római kultúra emlékét a keresztények őrizték meg. Ami pedig a felvilágosodást illeti: honnan merítette jelszavait: szabadság – egyenlőség – testvériség, ha nem a kereszténységtől? Keressék meg a szabadságot és az egyenlőséget az iszlám országokban, az indiai kaszt-rendszerben, vagy akár Japánban és Kínában...

És honnan számoljuk mi, európaiak az évet, ha nem Krisztus születésétől? A zsidóknál a szombat, a muszlimoknál a péntek a hét kiemelt napja. Nálunk miért a vasárnap? Nemde azért, mert az Úr Jézus ezen a napon támadt fel a halálból?!

És kire emlékeztetnek legfőbb ünnepeink: a karácsony, a húsvét és a pünkösd?

Jézus születésére, feltámadására és az általa küldött Szentlélek eljövételére!

A fentieket nem bosszúságból írtam le, nem is azért, hogy magamnak és másoknak szomorúságot okozzak. Sokkal inkább azért, hogy figyelmeztessem magamat-magunkat a megtérésre, most karácsony közeledtével különösen is arra, hogy Urunk születésnapját mély hittel és buzgósággal üljük meg. Hogy karácsony számunkra ne csak a nagy bevásárlást és a vásári tülekedést jelentse, hanem igazi ünneplést: hittel, reménnyel és szeretettel telve.

Az első karácsonyi ajándék nem volt sem könyv, sem szaloncukor, sem valamiféle luxuscikk, hanem maga Jézus, az Atyaisten egyszülött Fia. Ez a Jézus az utolsó vacsorán sem könyvet, szobrot, vagy egy aranyfogatot hagyott tanítványaira, hanem önmagát az Eucharishtiában.

Nekünk is arra kell törekednünk, hogy önmagunkat ajándékozzuk oda Urunknak és testvéreinknek. Ehhez elengedhetetlenül fontos, hogy legyen időnk Istenre és egymásra.

Amikor időt szánunk az Istennel és családjunk tagjaival vagy ismerőseinkkel való beszélgetésre, akkor mi magunk válunk ajándékká. Nem valamit adunk másoknak, hanem valakit: önmagunkat.

Segítsen minket a gyermekké lett Istenfia, hogy szeretetből fakadó önátadásunk által találjunk rá karácsony igazi békéjére és örömére!

Veszprém, 2021. december 10.

*Márfi Gyula
ny. veszprémi érsek*

Karácsony édes ünnepén

Legyen ma templom minden ember szíve,
Melyben a lélek szárnyat bontogat!
Karácsony édes ünnepén
Legyen imádság minden gondolat.

Legyen ma templom minden ember szíve,
S legyen a templom tiszta, szent fehér.
Karácsony édes ünnepén
Istennek tetsző legyen a kenyér.

Szálljon szívünkbe áldott akarat,
Ez kösse egybe mind a kezeket.
Karácsony édes ünnepén
Te légy vendégünk: Jóság, Szeretet!

Akinek könnyet osztogat az Élet
És kín a napja, kín az éjjele,
Karácsony édes ünnepén
Ne fuss előle! Óh, beszélj vele!

Testét takard be, s enyhítsd sok sebét!
Óh, lásd meg, tudd meg: testvér ő veled.
Karácsony édes ünnepén
A szíved szépül, őt, ha öleled.

Az emberszívek örökélő óre
Tegye ma össze mind a kezeket!
Karácsony édes ünnepén
Maradj vendégünk: Jóság, Szeretet!

(Móra László)

Soha többé!

Amikor a szeretetnek e nagy ünnepén együtt van a család, s mindenki lelkében a béke és a biztonság nyugalma, a szeretet mindenhatósága árad szét, talán egy rebbenő pillanatban mégis eszébe jutnak egy-egy családtagnak a nagyszülők, dédszülők visszaemlékezései azokra az időkre, amelyek - soha többé ne térjenek vissza, – de amelyeket elfeledni nem szabad... nem lehet. Fejet hajtunk előttük, akik emberek maradtak az embertelenségben, védték családjukat, hazájukat, Istenbe vetett erős hittel éltek a borzalmak

(Fotó: Nagy Háború blog)

mindennapja-
it. A Karácsony a pillanatnyi békét, a harcok elcsendesülését jelentette a harcmezőn, a frontvonalakban is. A Kisjézus várása az otthoni meghitt karácsonyok hangulatát idézte, s vágyva vágyták a Békét, az Otthont, a Családot.

Az olasz fronton szolgáló Jámbor Lajos, a 4. honvéd gyalogezred hadnagya megható versben örökített meg egy 100 évvel ezelőtti emlékezetes eseményt.

Az isonzói frontvonal közelében, egy olasz faluban a kíváncsi helybéli gyerekek odagyűltek az ünneplő, éneklő magyar katonák karácsonyfája köré, akik megajándékozták a kicsiket szent karácsony este:

[...] Ének is harsan, magyar ének,
hideg csöndjében olasz ének.
Ima is zendül, karácsonyi fohász,
rövid, katonás,
mégis áhítat fátylaz a szemekben,
hisz képzeletben otthonában jár
minden gabrieli öreg csatár.
Viharvert arcokon mosoly is derül:
a Betlehemesek járnak emberül.
És végezetül némi ajándék is esik...
Előbb csak távolról lesik,
aztán a fény, a dal a játék
a gyereknépet mind közelebb csalja.
S íme, tele van velük a fa alja...

És akkor odalép az ezredes, e hódító nagy úr,
szemében a szeretet lángja gyúl,
s ezrek sorsa felett döntő kezével
a fa kincseit osztogatja széjjel:
kis bambino, nesze, nesze, nesze!
Itt és ott, körül
egy-egy kendő könnyet törül,
s hallatszik kis sírások halk nesze...
Hódított földön, olasz síkságon –
így ment végbe a magyar karácsony!”

(Magyar Nemzeti Levéltár,
Völgyesi Zoltán, 2015.)

Mit kérnél a Jézuskától?

Egy decemberi iskolai dolgozat témája volt: Mit kérnél a Jézuskától? A háború után voltunk, nagy kívánságok nemigen lehettek. Az iskola egyik osztályának kisdíákjai is lázasan írnak, gondolkodnak, rajzolnak. Telnek az árkus lapok, ákombákom betűkkel, rajzokkal színesítve a kéréseket, amelyek biztosan meghallgatásra találnak. Egy kis barnahajú, copfos kislány is lázasan írogatott, – aztán egyszercsak letette a ceruzát, s csendesen üldögélt a padban. Nem zavarta a többieket, nem beszélgetett, lehajtott fejjel üldögélt. Az óra végefelé a gyerekek odavitték a kis írásokat a tanítónéninek, aki majd „továbbítja ezeket a címzettnek” – és, mondta, várhatjátok majd a csodát! A kislány eltette a papírlapot, és lassan elindult kifelé, a többi gyerek után.

– Kislányom, te miért nem hozod ide az írásodat? – simogatta meg a szomorú kisgyerek fejét a tanító néni.
– Nekem olyan nagy a kívánságom, hogy nem mertem a Jézuskának megírni. – mondta a kislány.
– Tudod, mit? – hozd ide, elolvassuk, hátha mégiscsak el kellene küldeni az írásodat. A kislány odanyújtotta a kis papírlapot a tanítónéninek. Csak egyetlen mondat állt rajta: Kisjézus, hozd haza az apukámat a fogságból, nagyon várjuk.

A tanítónéni látta a kisgyermek szomorúságát, és csak annyit mondott: Elküldöm én ezt a kérést, mert a Jóisten mindenható! Bízunk kell és imádkozni.

Szentestén a kis család körülülte a pici fenyőt, a gyertyák meleg fénye világított csak. A kopogást a kislány hallotta csak, aki várt, várt, mert talán őt is meghallgatta a Kisjézus. Odarohant az ajtóhoz, s a küszöbön egy bajszos-szakállas, kopott katonaruhás, sovány ember állt. Szólni nem tudtak, csak átölelték egymást. Az édesanya a másik két gyermekkel ekkor rohant az ajtóhoz, s ölelték, csókolták a hazatért édesapát. Az ima meghallgatásra talált...

Hát, így mesélte nekem nagyikám az édesapja várva-várt hazatérését... Karácsonykor.

V.T.

...az ünnep közeledtével állj meg egy percre.

Tekinteted emeld fel a Jó Istenre,

S közben gondolkozz el rajta,

Te vajon mit kérsz karácsonyra?

(Kovács B.)

Mindenki számára ezt kérem karácsonyra:

Egy ölelést minden bánatra

Egy mosolyt minden könnycseppre

Egy álmot minden csalódásra

Megkönnyebbülést minden fájdalomra...

(Benkő Gabriella)

A karácsony mai jelentősége

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Ján 3, 16

Lassan ismét mögöttünk van egy év, elérkezünk karácsony havába. Gyorsan elmúlt az idő egyik karácsonytól a másikig. Talán soha nem volt bennünk ennyi félelem, csüggedés, borúlátás, kétségeskedés, mint a lassan mögöttünk levő esztendőben. Mi az, amibe kapaszkodhatunk, ami megvigasztal, megtart bennünket ezekben a próbatételes időkben? Pontosan az, amiről maga a karácsony szól, az Isten végtelen szeretete és gondviselő kegyelme.

A karácsonyi evangélium vagy más kifejezéssel a karácsonyi örömezenet, nemcsak a karácsony napján a templomokban megjelenő gyülekezeteknek szól, hanem kivétel nélkül mindenkinek, az egész világnak. Tehát nem csupán azoknak kell tudomást szerezniük róla, akik meghallgatják az ünnepi ígértétést, hanem hívőknek és hitetleneknek, templomba-járóknak és templomkerülőknak, keresztyéneknek és nem keresztyéneknek egyaránt. Mindezt figyelembe véve nézzük meg röviden, hogy miről szól a karácsony, és hogyan válik teljessé a mi ünnepszentesünk karácsonykor?

A karácsony Jézus Krisztus születésének az ünnepe. Mint minden születésnap ünnepéskor, úgy most is a múltba tekintünk vissza. Megemlékezünk az első karácsony minden szépségéről és áldásáról, és visszagondolunk a magunk sok-sok kedves, örömteli vagy szomorú karácsonyára. A karácsonyi evangélium arra is figyelmeztet bennünket, hogy karácsonykor

ne csak a múltra, hanem a jelenre és a jövőre is tekintsünk. Így lesz a mi ünnepszentesünk ez esztendő karácsonyán is teljes és Isten igéjének mindenben megfelelő.

Sokan a szeretet ünnepének is mondják a karácsonyt. Itt elsősorban Isten kimondhatatlan szeretetére kell gondolnunk, hiszen „úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Karácsonykor megszületett az Úr Jézus Krisztus, a mi

Megváltónk. Eljött az Embernek Fia ebbe a világba. Édesanyjától született, mint bárki más, pólyába helyezték, akárcsak a csecsemőket azóta is, ugyanúgy osztozott a gyermekkor nyomorúságában, mint akárki a korabeli gyermekek közül. Az evangélium leírása szerint, még bölcsője sem lehetett az istállóban, ahol először találkozott a világgal. Ifjúkoráról keveset tudunk. Szinte az ismeretlenségből emelkedett ki. Minden más név fölé nőtt, így mint páratlan személy, akinek nincs elődje és utódja, mert Ő az Embernek Fia.

Kivételességét és páratlanságát szemlélteti az a tény is, hogy az egész emberiség az ő születésétől számítja az időt. Benne a láthatatlan és örökkévaló Úr öltözött emberi testbe. Az az Úr, aki teremtette a világot és az embert. Nemcsak teremtette, hanem fenntartja és kormányozza a mindenséget. Ő az, aki Ura életnek és halálnak, egészségnek és betegségnek, jelenvalóknak és

eljövedőknek. Ez a véghetetlen hatalmú Úr lett testté karácsonykor. Ő nem csupán a maga országába és a maga korában élőkhez jött el, hanem minden idők és helyek valamennyi emberéhez. Amiként egyszer testben megszületett, eljött úgyanúgy ma is: beleszületik karácsonykor, karácsony előtt és után egyaránt a szívekbe. A mi karácsonyi kérdésünk így hangzik: vajon az Embernek Fia beleszületik-e a mi és az én személyes életünkbe, életembe? Ezzel a kérdéssel állít karácsonyi döntés elé bennünket az Úr.

Karácsonykor a legtöbb ember szívét egyfajta csodálatos érzés hatja át. Ilyenkor talán jobban tele van az emberek szíve szeretettel, mint máskor. Ennek egyik megnyilvánulási formája az ajándékozás, a karácsonyfa feldíszítése, a különböző ünnepi programok. Ezeknek az a hátrányuk, hogy eltakarják előlünk azt, akinek legjobban kellene örülnünk - Jézus Krisztust. Karácsony ünnepének ő áll a középpontjában. Ő hozza el nekünk az igazi szeretetet és békeséget. Az a szeretet, amely nem tőle származik, az hamis szeretet. Az igazi szeretet és békeség,

amely be kellene, hogy töltsön minden szívet, Jézusnak, a békeség fejedelmének az ajándéka. Ott, ahol e két dolog nem hiányzik, boldogság van.

Az idei karácsonyi ünnepszentelésünk kicsit más lesz, mint ahogyan eddig megszoktuk. A járványügyi helyzet kihat hétköznapi és ünnepnapra életünkre is, mindenképpen visszafogottabban, szerényebben ünnepeleink idén. Mégis ügyeljünk arra, hogy a karácsony ne ún. népünnepély legyen, hanem Krisztus ünnep. Karácsonykor mi is ajándékozunk szeretteinknek, embertársainknak jóakaratot, szeretetet, megértést és békeséget. Végezetül a karácsonyi evangélium egy különösen nagyon szép és mindig időszerű igeverseivel kívánok mindenkinek áldott, békés karácsonyi ünnepeket: „*Dicsőség a magasságos mennyeekben az Istennek, és e földön békeség, és az emberekhez jó akarat.*“ (Lk 2, 14) *Ámen.*

Orosz Attila
református lelképásztor,
a bácskai egyházmegye esperese
Bácsfeketehegy (Szerbia-Vajdaság)

Házszentelés – Áldás a házra, a ház népére! Az Áldás: C.M.B. {Christus Mansionem Benedicat} Krisztus áldja meg e házat!

Mindenható Urunk, Istenünk!

*Áldásod szálljon erre a házra! Lakjék benne egészség, tisztaság és a lélek legyőzhetetlen ereje!
Töltse el alázat, jóság és szelídség, engedelmesség és hálaadás.*

Kérünk, maradjon meg szent áldásod ezen a házon és minden lakóján. Amen.

A karácsony ünnepköre január 6-al, Vízkereszt ünnepével zárul. E napon ünnepeleink a három napkeleti bölcs látogatását a kis Jézusnál. A keresztény hagyományok szerint a pap a megszentelt vízzel hinti

meg a ház minden helyiségét. Végül a ház bejárati ajtajának szemöldökfájára a pap felírja a három betűt és az évszámot: 20 C + M + B 22 - ez a jövő évre vonatkozó felirat, mely az alábbi áldás rövidítése: Christus Mansionem Benedicat, azaz Krisztus áldja meg e házat. Ha a 20-G+M+B-22 jelet íratjuk fel, ekkor a három Szent Király (Gáspár, Mehyhért, Boldizsár) közbenjárására áldja meg Krisztus a hajlékot. (Az év folyamán többször is megáldathatjuk a hajlékunk, bővítés, átalakítás, felújítás esetén mindenképpen célszerű ismételni, de bármilyen más esetben is, amivel valami jót szeretnénk előidézni.)

Karácsonyi gondolatok

„Küszöbön áll a nap, az az egyetlen egy nap az évben, mely hivatalosan is a Szereteté. Háromszázhatvanöt nap közül háromszázhatvannégy a gondjaidé, a céljaidé, a munkádé és a szereteté csupán egyetlen egy, s annak is az estéje egyedül. Pedig hidd el, Ismeretlen Olvasó, fordítva kellene, hogy legyen. Háromszázhatvannégy nap a szereteté, s egyetlen csak a többi dolgoké, s még annak is elég az estéje.”

Wass Albert kedves gondolata derűvel töltötte meg a szívemet, amikor elképzelttem, hogy milyen szép is volna, ha valóra válna! Az is tudatosulni vágyott bennem, hogy valóban tehetünk ennek megvalósulásáért. S ha nem is sikerülne az év minden egyes napján valóra váltani a szeretetet, jólesik arra gondolni, hogy legalább néhány pillanatra, vagy egy-egy rövid időszakra ez mégis sikerülhet.

Az ünnepet mindig a készülődés előzi meg. Ez meg inkább igaz karácsonyra. A sűrű tevékenységek közben azonban érdemes megállni egy pillanatra és átgondolni azt, hogy miről is szól az év legszebb ünnepe. Az ajándékozás a szeretet egyik megnyilvánulása és nem függ a megvásárolt tárgyak nagyságától vagy értékétől. Tapasztalatom, hogy a szíveket könnyebb elérni jósággal, odafigyeléssel és szeretettel. „Ha a lelkünk egymáshoz ér, az adja az ünnep igazi értékét és melegét! Ha emellé szépen terített asztal tár sul finom étkekkel, az természetesen emeli az ünnep fényét, de szeretet nélkül az anyagi világ értéktelen és elenyésző halmjai lesznek csupán.” – írja Simon András (citatum.hu).

Napjainkban még inkább szükségünk van a szeretet ajándékaira, az önzetlen adni tudásra. Mind-

annyian Isten gyermekei vagyunk, mégis mindannyian egy-egy külön világot hordozunk magunkban. Ezt a világot csak nagyon sok türelemmel és elfogadással ismerhetjük meg, akár magunkban, akár testvéreinkben. Az embereket akkor könnyebb megértenünk, ha bele tudjuk élni magunkat az ő helyzetükbe. Akkor láthatjuk meg embertársunk jóságát, szépségét, bölcsességét, olykor próbákkal teli életfeladatait, ha rendelkezünk a türelem és az elfogadás bizonyos fokú képességével. Így jutunk el annak felismeréséhez, hogy minden ember szeretetre méltó. Itassuk át szíveinket ezzel a felismeréssel, az elfogadás és megbocsátás erejének tudatossá tételével. Így lesz a Szeretet ünnep-tisztító, békeséghezó, lelkeket megérintő erő számunkra minden egyes karácsony alkalmával. Igazi változást pedig akkor hozna a karácsony, ha ezt az érzetet, tapasztalatot ki tudnánk terjeszteni a hétköznapijainkra is!

vitéz Dimény József
unitárius lelkész, Torda, Észak-Erdély

Találkozó a jászol mellett

Messze vagyunk, s talán magunk vagyunk,
de most találkozót adunk,
és a jászolnál mind-mind ott leszünk.
A Királynak tisztességet teszünk,
a Királynak, aki lejött közénk,
s nem volt, hová fejét lehajtsa.

Mi, boldog népe,
odatérdepelünk elébe,
s meghallgatjuk, mi a parancsa:
Örömhírt vinni szerteszét!
Világosságot, mert nagy a sötét!
Elhirdetni, hogy Ő itt van jelen!
Futni a fényel át az éjjelen!
Őrizni reggelig!

Szívünk a szent örömmel megtelik.
Hiszen ha ez a Gyermeke a miénk lett,
feledtet minden fájó veszteséget,
minden keserű könnyet letörül.
Karácsonyi béke ölel körül.

Győzve a távolságon, téren,
boldog betlehemi találkozóra
várlak, testvérem. (Túrmezei Erzsébet)

Gaudete, gaudete, gaudete... Hányszor halljuk majd az ujjongó kiáltást a következő hetekben! Örüljetek, mert közel van az Úr. Örüljetek, megszületett Krisztus. Eljutni a legmerészebb örömig... az evangélium öröméig. A Megváltó öröméig. „... az én örömöm legyen bennetek is, és teljes legyen az örömötök.”

(Jn 15,11)

Betlehemes, 2016. Fotó: Kelényi T. József premontrei atya, Mány, Fejér m.

Örvendjünk, vigadjunk, Szűz Máriától
Világra jött jó Urunk, vigadjunk!

Gaudete, gaudete, Christus est natus
Ex Maria virgine, gaudete! /Laudator

Befogadod a Szent Családot?

Szállást keres a Szent Család.
De senki sincs, ki helyet ad.
Nincsen, aki befogadja
Őt, ki égnek s földnek ura.

Az idő már későre jár,
A madár is fészkére száll.
Csak a Szent Szűz jár hiába
Betlehemnek városába.

Legalább ti, jó emberek,
Fogadjátok a Kisdedet.
Házatokra boldogság száll,
Ha betér az égi Király.

Ne sírj tovább, Szűz Mária,
Ne menjetek ma máshova!
Szállásunkat mi megosztjuk,
Kis Jézuskát befogadjuk.

Lecturis salutem! Üdvözet az olvasónak!

Köszönet és hála a Történelmi Vitézi Rendnek, hogy megtiszteltek és felkérték a karácsonyi és újévi jókívánságok tolmácsolására.

Ádventi időszakot élünk ebben a négy hétben, mely nekünk, keresztényeknek a várakozás és kegyelem ideje. Az ádvent négy hetében átéljük azt a várakozást, mely az öszövecség várakozására emlékeztet bennünket. A választott nép közel 1800 évet várakozott a Megváltó születésére, az Ábrahámnak tett ígéret után.

Ahogy a választott nép, úgy mi is könnyen belefáradunk a várakozásba. Hétköznapi tapasztalat, nem szeretünk várakozni, nem szeretjük, ha megvárakoztatnak bennünket. Inkább visszamegyünk a boltba, bankba, postára, ha hosszú a sor. Mindent itt és most, egyszerre akarunk. Nem jól van ez így. A várakozás megtanít bennünket a türelemre, a mások iránti odaforduló szeretetre.

Várakozni annyi, mint növekedni a szeretetben, tökéletesedni az erényekben, türelemben, melyek átfórnak bennünket szinte észrevétlenül.

Talán sokan mondják, hogy mi tartott Istennek ennyi ideig, hogy megvárakoztatta a választott népet? Mi tart Istennek ennyi ideig, hogy az igazságunk, szenvedésünk nem kerül most egyszerre felszínre, nyilvánosságra? Titkok ezek. Isten szuverén, addig és annyira tart minket várakozásban, ameddig az ő mindenhatósága és bölcsessége jónak látja.

És eljött a betlehemi éjszaka, és megtörtént a nagy csoda, akkor, amikor nem is számítottak rá. És megszületett a Megváltó, aki kibékítette az eget és a földet.

Ez karácsony üzenete: „Békesség a földön a jóakarató embereknek.” Igen, mert békessége csak a szerető és jóakarató embernek van. A gyűlölködőknek, az irigyeknek, a cselszövőknek soha nem lesz békessége. Ez Isten törvénye.

Hamarosan egy új évet köszönhetünk, a 2022-es évet. Mit hoz ez nekünk? Azt mondom, hogy rajtunk múlik. Azt fogja elhozni, amit én és mi akarunk. Rajtunk múlik. Ennyire egyszerű.

Sokan vannak a pesszimizmus és a jövő képe nélküli állapotban. Aki borzasztónak látja a jövőt, az új évet, annak bizony borzasztó is lesz. Isten szabad akaratot adott minden embernek vallástól függetlenül. A mi kezünkben van a jövőnk, bármi történjék velünk, abban Isten ujját, akaratát kell látnunk. El tudjuk fogadni? Tudunk-e együttműködni Isten szuverén akaratával, aki nálunk is jobban tudja, hogy mi jó nekünk?

Most eszembe jut, az általunk is tisztelt és szeretett Márkus László színművész egyik franciából fordított híres szonója, melynek refrénje: „Reien ne va plus” vagyis „Nincsen tovább.”

Most eszembe jut, az általunk is tisztelt és szeretett Márkus László színművész egyik franciából fordított híres szonója, melynek refrénje: „Reien ne va plus” vagyis „Nincsen tovább.”

Az előttünk álló új esztendőre tekintve én más-ként látom a dolgot, dacolva a pesszimiztákkal, gyűlölködőkkel: „De rien, oui les choses continues!” Vagyis „És mégis van tovább.”

Kívánom, hogy a 2022-es esztendő hozzon számunkra békét a szívünkben, családunkban, nemzetünkben és a világban!

*Haller László
ny. honvéd őrnagy, táborigaznagy
Torony (Vas megye) plébánosa*

Krisztus a mi kegyességünk titka. Építsünk Reá!

„És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok között, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe.” (I.Tim. 3. 16.)

Amikor Pál apostol ezt az Igeverset megírta, nemcsak a világban, de a keresztyénségben is dúlt a versengés. Irányok, felfogások keltek birokra egymással, egyik a másikat gonosznak, hamisnak tartva, s célja mindeniknek a szembenálló megrontása és kiirtása volt.

E véleménykülönbséges hangzavarba zendül bele az apostolon át az isteni szó és hitvallásos üzenettel tárja a vitatkozó felek elé azt, ami a keresztyénségben a lényeg:

Krisztus mindenk felett!

Amikor őseink a Kárpát-medencébe érkeztek, mai ismereteink szerint mi voltunk a kilencedik népcsoport, amelyik itt otthonra lelt. Népek, köztük testvérnemzetek: hunok, avarok mérköztek más népekkel és tűntek el a történelemben, míg mi 1100 esztendeje lakjuk a bérces Kárpátok övezte tájakat.

A honfoglalás utáni és az azt követő vérzivataros időkben, élet-halál kérdésben a mennyei Atya erőskezű, előrelátó, bölcs vezetőt adott népünknek: a pogányként született Vajkot, aki a keresztyénségben az István - aug.20, dec. 26 - nevet nyerte, akit Adalbert prágai püspök vezetett be az igaz keresztyén vallásba. E keresztyén vallás ismeretében és segítségével lett úrrá István a pogány somogyországi Koppány, a Maros-Temes-vidéki Ajtony és a keleti keresztyén rítust gyakorló erdélyi, Gyula nemzetségfők felett. Koronázását követően megkezdhette az állam és egyház megszervezését.

Istvánt az országépítés emberfeletti munkája, hadakozása a külső és belső ellenséggel tette azzá, hogy népünk évszázadok óta emlegeti bölcs államalapítójának nevét:

„Hol vagy István király, téged magyar kíván!” De minket, Kárpát-medencei magyarokat Isten talán István által tartott meg, úgy a múltban, mint a jelenben? Elég lett volna István vitészsége, kardja, bölcsessége?

Nem! Isten oltalmazó karja őrizte és védte számtalan sok viszontagság közt is mind a mai napig a magyar hazát és magyar népet!

A mai világban is egymással mérköznek a különböző felfogások, tornyosulnak az egymás elleni gondolatok. Ebben a morajló eszme-harcban messzire hangzik minden felfogásnak, minden hitnek karácsonyi minimuma, amely először Jézusra, és ezt követően ránk is vonatkozik:

I. „.....Isten megjelent testben, és megigazított lélekben...” vagyis: Az, aki megjelent testben, igazoltatott a Lélek által.

II. „.....megláttatott, hirdettetett, hittek benne...” vagyis: Lássuk meg az élet igazi értelmét, ha láttuk, hirdessük is, és ha voltak, akik mindig hittek, az a mi számunkra is nagy ígéret és lehetőség, hogy higgyünk Őbenne, hogy Óáltala vitessünk e földi magyar haza után az Isteni örök dicsőségbe.

vitéz Vayda Domokos
ny. református lelkipásztor,
tiszteltetbeli székkapitány, Régenszék

Fohász

Felnézek az égre minden áldott este,
Keresem az Istent, mert beszédünk lenne.
Nehéz szívvel várok csöndben a soromra,
Tudom, odafönn is rengeteg a dolga.
És csak halkán mondom az ég csillagának;
Szólhatna egy jó szót az Úr angyalának,
Hogy a Jó Istennek súgja oda csendben:
Uram! A világgal valami nincs rendben!
Hallgassa meg imám, más kérésem nincsen,
Segítsen mirajtunk, hiszen Ő az Isten.
Ember az embernek farkasa lett régen,
Gyűlölet vert tanyát sok ember szívében.

Rengeteg a földön a hontalan, árva,
Uram, ez a világ saját sírját ássa!
Túl sok már a fájó, bús könny a szemekben.
Uram! A világgal nincs valami rendben!
Anya a gyermekét sorsára hagyja,
Pénzért az ember a lelkét is eladja.
Háborúk zajában ártatlanok halnak.
Jól tudom, Uram, Te nem így akartad.
Nagyon nagy a bűnünk, amit meg kell bánnunk,
Bocsásd meg, úgy kérlek, minden gonoszságunk!
Könyörögve száll fel fohászom az égbe:
Uram! A világnak Tenélküled vége!

(Somogyi Zsolt)

Zsámbéki öregtemplom a ködben. Fotó: Kelényi T. József premontrei atya, Máty

Áldd meg, Isten, a magyart itthon és a világ minden táján!
Áldd meg, Isten, a magyart Karácsony éjszakáján!
Engedd, hogy a harangszó, ha már mindenüvé elért,
Egymáshoz öleljen szülőt, barátot, testvért
És mindazokat, kiket a sors ma idegen fenyő alá állít,
De lélekben itthon vannak mind egy szálig!

(Ligeti János)

Közeleg az újév.

Sokféle harcot folytatunk; az évkezdést is valamiféle vízvázasztóként éljük meg.
Fontosnak gondoljuk a Mindenható és Mária segítségét kérni:

Ó, szép Jézus, ez új esztendőben légy híveidben.
Ó, Mária, esedezzél értünk, édes reményünk.
Hogy ez új esztendőben minden ügyeinkben
lehessünk Jézus drága kedvében.

Ó szép Jézus! Tartsd meg híveidet, mint tiedet.
Ó Mária! Jézusnak szent Anyja! Országunk tornya!
Adjad, kérünk, hogy ebben az új esztendőben
Lehessünk épek testben, lélekben.

Ó szép Jézus! Drága szent nevedért kelj föl népedért.
Ó Mária! Tekints híveidre Te szent Fiadért,
Hogy ez új esztendőben minden ügyeinkben
Lehessünk Jézus Drága kedvében.
Cantus Catholici, 1675.

Pósa Lajos: Újévkor

Ki erős kezében
Tartod a jövődöt:
Istenem, adj a magyarnak
Boldog új esztendőt!

Volt már elég része
Nehéz búbanatban:
Benned való bizodalma
Tántoríthatatlan.

Ragyogtasd meg napját,
Felhó ne takarja;
Ne engedd, hogy rá zúduljon
A sors zivatarja.

Adj örömet neki,
Hogy el ne csüggedjen;
Légy kővára, légy bátyája
Az ellenség ellen.

S hogy el ne széledjen
Szerte a világba:
Nyíljon földjén a boldogság,
Szabadság virága!

Kiadja: Vitézek Történelmi Rendje Egyesület **Felelős kiadó:** v. Hunyadi László főkapitány **Felelős szerkesztő:** v. Tolnai Eta v. hadnagy
Vitézi Tájékoztató Szerkesztősége Postacím: 1399 Budapest, Pf. 694/123

Történelmi Vitézi Rend Egyesület
A Fővárosi Bíróság 11883 sorszám alatt jegyezte be. Adószám: 18258325-1-43
Székhely: 1095 Budapest, Soroksári út 46. Postacím: 1453 Budapest, Pf. 20.
E-mail cím: tvradmin@vipmail.hu Honlap: www.vitezirend.hu;
Bankszámlaszám: 11709002-20127262-00000000